

Yaşama Sıkılan Üç Kurşun

Tak...tak...tak...

Üç kurşun sesi ve eş zamanlı kanlar içinde yere yığılan bir beden.Ufacık,kimsesiz.. Çocuk yüreğiyle gezerken saf saf sokaklarda, sesine kapılıp da geldiği bir düşün alanında buldu hesapsız mermiler onu.Yanlış zaman da yanlış yerde bulunmanın hatasındaydı, şimdi göğsünden akan kanlarla yerde cansız yatan beden.Peki ya tetiği çeken el...?

Tak...tak...tak...

Galibiyete sıkılan üç kurşun ve yorgun düşen bir beden.Balkonda otururken doğası gereği merak dürtüsüyle kafasını uzatmış, sevinç gösterilerini izliyordu.Ama o anda çok uzun bir hayat, kısa bir merminin doğrultusunda kesişti ölümle.Bir bardak çay ve yarım bir sohbet kaldı ardında.O çaresizdi ölüme karşı. Peki silahı ateşleyen..?

Tak...tak...tak...

Namus uğruna(!) sıkılan üç kurşun ve kırılan körpecek bir fidan.Güzel ve savunmasızdı.Geri kafalı beyinlerin harcadığı bir güldü dalından kopan.En büyük hatası(!) kadın olmaktı. Amcasıydı rengini solduran.. Oysa o istememişti böyle olmasını.. Zorla geçilmişti ırzına. Önce amcası gülünü soldurdu, sonra ağabeyi dalından kopardı.. İstememişti böyle olmasını. Bir sevdiği vardı ve pespembe hayalleri.Peki ya tetiği çekenin..?

Tak...tak...tak...

Gasp yolunda sıkılan üç kurşun ve evine bir parça ekmekle dönme uğraşında bir baba.Gündüz işçi, gece taksi şoförüydü. Tek umudu oğluydu -ya bir doktor ya da mühendis olacaktır- ve akşam ayrılırken doyuncaya sarılmamıştır oğluna. Torpido gözünde ödenmemiş faturalar, cebe uydurulmaya çalışılan hesaplar ve dikiz aynasında aile fotoğrafı.Evde, hep babayı bekleyecek bir çift göz kaldı.. Tetiği çeken eller...kim bilir..?

Ve daha niceleri..Hepsi silah denen aletin hayattaki kullanım alanları. Yakılan kurşunları ve neticesinde sön-

dürülen hayatları çıplak gözle görebilmek mümkün. Silah ölüm demektir. Azrail ile yapılan anlaşmadır. Birileri savunma amaçlı aldığını söylese de silah sadece öldürmeye hizmet eder. Silah güçtür, güç önünde durulmaz bir yatak.

Birileri sevdiğini söylese de, birileri “Türkiye şartlarında...” diye başlayan bir nutka başlasa da hiçbir şekilde savunulacak yanı olmadığını çok iyi biliyoruz silahın.

2005 verilerine göre Türkiye de her dokuz kişiden birine silah düşüyor. Yani her dokuz kişiden biri her an katil olabilir ve geriye kalan dokuzda sekizlik bölümden ise her an bir veya birden fazlası potansiyel hedef. Silah, insanlar arasındaki diyalogu düşürme açısından çok kötü. Çünkü en ufak bir tartışma da bile silahlar çekilir ve ufak bir kıvılcım ateşlemeye yeter. Silah bütün diyalog yollarını kapar. Göz görmez, kulak duymaz olur kavga anında beldeki yerini almışsa.

Bugün televizyon dizilerindeki silah kültürü –ki buna kültür denirse- almış başını gitmiş. Ve bundaki artışa oranla eğitici dizilerin azalışı/ilerle(ye)meşi paralel. Türkiye’nin genç nüfusu fazla, bu genç nüfusun televizyona bağımlılığına bakıp bizim onlara izlettiğimiz dizileri hesaba katarsak geleceğimizin silahlarla çevrili olduğunu görebiliriz. Kim veriyor ilköğretim çağındaki çocukların eline silahı veya bıçağı. Çevresi mi..? Kaçamak bir cevap.. Evet at gözlükleriyle yaklaşırsan olaya, doğru olabilir.. Ama geniş zamanlı ve geniş tabanlı bir araştırma yaptığımız zaman o çocukların eline de silahı özenti uğruna aldıklarını veya devletin halkının geleceğini garanti altına alma zorunluluğunu yerine getirmediklerinden kaynaklandığını görebiliriz.

Tek yolu var silahtan arınmanın. O da bilinçli bir kuşak. Evet. Geçmiş kuşaklar at, avrat, silah üçlemesinin erkeklığın şanı olduğu söyleminden vazgeçeceğe benzemiyor. Umudumuz gelecek olan nesilde. Silahı bir daha almamak üzere toprağa gömerlerse, ne bireysel nede toplumsal kayıplar söz konusu olur. Silah ki bir ırkı kökünden yok edebilecek güce sahiptir. Vazgeçin insan avcılığından ve gelecek nesli kan kokusunda boğmaya çalışmaktan. Bırakın büyüsün istediği gibi fidanlar. Hep o masmavi duran gökyüzüne doğru.

*Fırat ERDOĞAN
DİCLE ÜNİVERSİTESİ
ELEKTRİK-ELEKTRONİK MÜHENDİSLİĞİ
3. SINIF
firat21erdogan@gmail.com*

